

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cornelii Iansenii Episcopi Iprensis Avgvstinvs

In quo hæreses & mores Pelagij contra naturæ humanæ sanitatem,
ægritudinem & medicinam ex S. Augustino recensentur ac refutantur

Jansenius, Cornelius

Lovanii, 1640

4. Sententiam Semi-Pelagianorum tenuit ante Massilienses Vitalis, & ipse Augustinus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13650

luctabantur, & insurgentium importunitate coacti sunt tandem solum vertere, falsis persuasionibus fuisse impostum, ut eorum sententiam non intellexerint, nimis ineptum est suspicari. Eo quippe spectat ista exultatio ut & Augustinus & Celestinus Pontifex non dissimili ratione delosus tanquam cum umbris laetati aërem verberaverint: & siquid sententiarum huius aevi nimia forsitan Massiliensium vicinitate suspectum sit, à Semi-Pelagiani erroris nota facilius vindicetur. Nos igitur accuratissimas illas Prosperi & Hilarij relationes, tanquam ex ore Massiliensium exceptas, & veritati ab ipsis magna sollicitudine

indagata examinataque congruas acceptantes, quibus & Augullini & Celestini Pontificis nititur confutatio, Semi-Pelagiani erroris ortum & statum ex illis potissimum indagabimus; idque quanto fieri poterit veritatis & indifferentiae studio ne cuiquam recentiorum de suspecta doctrina temerè creemus invidiam. Quod siquid subinde ex Cassiano, Fausto vel similibus acerfamus, ad ea tantummodo declaranda serviet, in quibus isti ab illis non discreparunt, cetera namque quae Pelagianum dogma redolent, satis ex illius erroris discretionem quam fuscè tradidimus percipi poterunt.

Sententiam Semi-Pelagianorum tenuit ante Massilienses Vitalis, & ipse Augustinus.

CAPVT QVARTVM.

ET meritò quidem dubitari potest, utrum nemo ante Massilienses errorem Semi-Pelagianum seorsim ab alijs Pelagij erroribus docuerit. Nam Pelagianos ipsos in eundem quidem errorem, sed alijs multis haeresibus involutum post damnationem declinasse jam supra diximus. Praecipuam dubitationis ansam praebet Vitalis ille Carthaginensis, ad quem corrigendum centesimam septimam Epistolam scripsit Augustinus. Nam quantum ex illa colligi potest, nihil aliud ille tenuit nisi ut recte credamus in Deum, & Evangelio consentiamus, non esse donum Dei, sed hoc nobis esse à nobis, id est ex propria voluntate, sive ut in fine illius Epistolae aperte loquitur, initium fidei non esse donum Dei, cetera autem religiosa vita bona Deum per gratiam suam iam ex fide petentibus elargiri: quae est ipsissima Semi-Pelagianorum sententia. Nam quod aliqui dicunt Augustinum in illa Epistola non referre uti de Massiliensibus refert, quod à Pelagio Vitalis ille discesserit, sine dubio parum Augustini dicta considerarunt. Quid enim illo expressius? De orationibus autem fidelium, quas & pro se & pro alijs fidelibus faciunt (pro gratia scilicet post credulitatem obtinenda) considerandum esse recum non puto. Contra Pelagianos est iste consensus, tibi nobisque communis. Quid item illo luculentius? Ego enim haeticum quidem Pelagianum te esse non credo: sed ita esse volo, ut nihil illius ad te transeat, vel in te relinquatur erroris. Denique qui tantopere pro sanando Vitale satagit, ut etiam praefisionem comminetur, nisi ab illo errore discedat, quid facturum fuisse arbitremur si trabales illas sententias de originali & illaesa naturae ac libertatis integritate tenuisset? Scripta vero esse Epistolam illam ante Massiliensium exortum ac librum de praedestinatione Sanctorum valde verisimile est. Neque enim ad ejus instructionem opus tam opportunum atque elaboratum allegare desistisset. Quo tempore tamen Vitalis in illum errorem incidit, certo argumento asserere non est facile.

A Sed ut ut est, Augustinum ipsum Massiliensium errorem ante Episcopatum tenuisse & ad amissim expressisse, tum Presbyteri Massilienses agnoverunt, tum Augustinus ipse ingenue confitetur. Nam contra ipsum ex Divo Cypriano disputans; Quo praecipue testimonio, inquit, & ipse convictus sum, cum similiter errarem, putas fidem qua in Deum credimus, non esse donum Dei, sed à nobis esse in nobis, & per illam nos impetrare Dei dona. Et paulò inferius: Quem meum errorem nonnulla opuscula mea facti indicant, ante Episcopatum meum scripsit. Et adductis verbis suis quibus error iste, expressus fuerat: In qua sententia, adiecit; istos fratres nostros esse nunc video: Quia non solum legere libros meos ita etiam in eis eorum verum projicere mecum. Unde Massilienses ex Augustini scriptis in Epistolam ad Romanos sententiam suam accurate confirmabant, & ea quae ibi de fide nostris viribus praestanda, & à Deo eligenda differuerat, se accipere, ut Hilarius refert, & probare testabantur, tanquam convenientia Evangelica veritati. Ex quo perspicuum est, ex illis Divi Augustini operibus, quae ante Episcopatum condidit, non parum lucis posse peti, ut ad accuratam Semi-Pelagianae opinionis intelligentiam perducamur. Simul autem & salubriter illo exemplo admonemur, quam proclive sit corruptae naturae (quae velut mortem ipsam horret, omni fiducia suae libertatis lunditus exui) in sententiam Semi-Pelagianam labi, tenuissimisque fibras illius erroris retinere. Si enim tantus ab ipso conversionis exordio divinae gratiae propugnator, ad quam agnoscendam & profitemdam mirabili illa ad fidem & poenitentiam revocatione eruditus fuerat, non potuit inde nisi Deo revelante, ut ipse loquitur, extricari; quid mirum si praecedentibus nonnullis Patribus, maxime Graecis, qui studiosissime Origenis Pelagianorum antesignani lucubrationes triverant, aliquid ex pulvere subtilissimi illius erroris adhesisset? Neque enim pauca passim in scriptis eorum occurrunt loca quae

Ita Aug. Ep. 107. in fine.

Suares Prolog. 5. c. 5. n. 5.

Epist. 107. in fine.

Ibid. paulo ante.

Lib. de praedest. 55. c. 3.

Ibid. c. 4.

De praedest. 55. c. 4.

qua Massiliensium sententiam in exteriori cortice pra se ferunt. Ex quo profectum est ut eos Divi Augustini doctrina velut nova non parum offenderet, quod & praecedentium Patrum autoritas & sensus Ecclesiasticus repugnare viderentur. Proinde non abs re fecit paulo diligentius indagare, quinam antiquorum ante Massilienses & Augustinum in opinionem illam lapsi sint.

Occurrit hic inter primos Divus Hieronymus qui sententiam illam ita clare dilertice profitetur ut non vicam quo pacto excusari possit, iustitia inquit labore & industria ac diligentia & semper super omnia Dei clementia custoditur: ut nostrum sit rogare, illius tribuere quod rogatur; nostrum incipere, illius perficere; nostrum offerre quod possumus, illius implere quod non possumus. Quid manifestius ex Massiliensium opinione dici potest quam nostrum esse incipere, illius perficere? Hoc est enim ipsissimum illud quod profiteri solent. Unde cum Augustinus simili locutione dixisset, Quod ergo credimus nostrum est, quod autem bonum operatur illius est qui &c. tractando sententiam illam subiit: Quod profecto non dicerem, si iam scirem etiam ipsam fidem inter Dei munera reperiri. Illa quippe antithesis nostrum & illius non ita permittit utrumque divinae gratiae vendicare. Quem sensum ut idem Sanctus Hieronymus luculentius suis lectoribus patefaceret, alio loco in eodem libro dicit: Vbi misericordia & gratia est liberam ex parte cessat arbitrium, quod in eo tantum est, ut velimus atque cupiamus & placitis tribuamus assensum. Iam in Domini potestate est id quod cupimus, quod laboramus ac nitimur, illius ope & auxilio implere valeamus. Ita D. Hieronymus etiam adversus Pelagianos dimicans nihil divinae gratiae derogari putat, si sibi primas partes literum arbitrium vendicaret. Sed ante Hieronymum Tyconius Donatista qui septem illas regulas a Sancto Augustino laudatas traiecit, eundem errorem imprudens docuit, quamvis de gratia Dei commendanda satageret. De hac Tyconij hallucinatione sic Augustinus: Laboravit in ea (quaestione de gratia & mandato) discipulus Tyconius bene, sed non plene. I. i. putans enim de sua & operis opera nos dixit a Deo de merito suae; ipsam vero suam fuisse a nobis ut nobis non sit a Deo.

Prosop. in Epist. ad August.

Lib. 3. Dial. advers. Pelag. in initio Coll. 880.

Lib. 1. retract. c. 23.

Ibid. Coll. 886.

Lib. 3. de doctrina Christiana c. 33.

In c. 3. ad Rom. ad illud. Cum enim est arum legem servam, & duce natura credunt in gentes &c.

In illud: Si condemnas Iudaeum, cui lex promiserat Christum & adhaerenti ei credere noluit. Quanto ergo gentilis

maiori dignus est gloria qui per solam naturam intellexit autorem &c. tanto magis Iudaeus puniendus qui neque per naturam neque per legem Christum agnovit autorem. Et rursum alio in loco: Per naturam enim inditum sanus ad fidem non per legem, in qua forma doctrinae Dei in perio facti sumus qui finxit naturam. In natura enim habemus ut cognoscamus a quo & per quem & in quo sumus creati. Forma ergo doctrinae est, in qua ita vidit nos creator naturam, hoc est quod supra dixit: Ipsi sibi sunt lex, deum vident natura sua esse quod credunt. Et paulo post: Obsecramus ex corde credentes in Christum ut servemus Deo, non per legem Moysi sed per legem naturae.

Neque fidem solum in naturali potestate constituit, sed etiam ut Massilienses ipsam boni complacentiam, hoc est, ut illi loqui solent, velle bonum, etsi illud implere praesentitate non possint. Iam bona, inquit, qua iubet lex, ut naturaliter sibi placere dicat & velle facere: perficere autem bonum non invenio. Et placet ergo quod lege iubetur, & voluntas est faciendi sed ut implatur, potestas & virtus deest. Hinc est quod consequenter nobis bonos conatus tribuit, Deo conatum adiutorium. Deum, inquit, bonos conatus adjuvare testatur. Omnem enim gratiam sen per operatur ad Deum, ut nostrum sit velle, perficere vero Dei. Quae prorsus consonant ipsi quae a Ioanne Cassiano Collatione decimatertia disputantur. Hinc est ulterius quod nullam gratiam homini dari putet, nisi interveniente iustitia, quo nihil hostilius adversus gratiam gratiam dici potest. Ex hoc utique daturus Dei & non daturus iudicium sequendum est: Igitur non quia non nisi iudicatur qui omnes salvos vult manente voluntate iustitia. Et inferius exponens illud Apostoli: Igitur cuius vult misereri, Commentarium Pelagij a Sancto Augustino saepius reprobatur adhibet: Ex persona, inquit, contradicentis loquitur, qui quasi putat Deum neglecta iustitia alicui praedare gratiosum; ut unum e duobus paribus accipiat al-c. 8. lib. de terra respuat. Et adhuc manifestius paulo post: Alij misereri & alterum despiciat, non sine iustitia. In sigulo enim sola voluntas est. In Deo autem voluntas cum iustitia. Scit enim cui debeat misereri, sicut supra memoravi. Quam verborum illorum expositionem adeoque verba cum protulisset haereticus Iulianus, hic ei reponit Augustinus: Quoniam dicitur dicat Deum facer. quod a beo, gratiam nemini debet; & impietatem illam latius perscrutans quens humana merita illis verbis Pelagianis altissima cervicem ventilata esse testatur.

Ex hac ergo vena fluit illa eiusdem auctoris sexcenties repetita sententia, qua omnem electionem & praedestinationem Dei ex praesentia sive ex praevisione hominis fide ac dignitate suspendit, usque adeo ut etiam discretionem Elau & Iacob quam ex professo ad commendandam gratuitam gratiam Apostolus profert, ex praevisione alicuius dignitatis ex parte utriusque se tenentis factam esse deliret. Iam sententiam, inquit, Dei statuat in his causis, quia non aliud potest evenire, quam quod novit Deus futurum; sciendo enim quid unusquisque illorum futurus esset, dixit, hic erit dignus, qui erit minor, & qui maior erit.

In c. 6. In

lib. 1. de

Philipp.

lib. 1. de

lib. 1. de

lib. 1. de

erit indigenus. Vnum eleget præscientiâ & alterum
 strepit &c. hoc quasi præscientiâ non personarum accep-
 tor. nam nomen dicitur antequam peccet, & nul-
 lum coronat a te quam vincat. Quam sententiam
 de illis parvulis à Iuliano quoq; propugnatam,
 Vide lib. 1. Cæpius Augustinus tanquam Pelagianam ex-
 oper. imperf. pag. 184. & 189.

Tantopere verò illam præscientiam sive fi-
 dei sive alterius cupispiam bonæ voluntatis
 passim prædicat, ut etiam ipsam vocationem
 ad fidem, perinde ut Massilienses, secundum
 eandem præscientiam dispensari putet: Ita
 & Apostolum Paulum, inquit, sciens quid esset fu-
 turus prævenit eum ut antequam converteretur vo-
 caret eum, quia erat necessarius. Et etiam alibi
 sententiam suam prodens: Prohibitum se dicit
 usque ad tempus data Epistolâ, à Deo utique qui sci-
 ens ad hoc imperatos illos ad alias urbes direxerit
 Apostolum, quæ iam ad recipiendam veritatem essent
 capaces. Et inferius: Volentes aliquando in Bi-
 tyniam ire, prohibiti sumus à Spiritu sancto Paulus
 & illa. Cur nisi sciret adhuc affectum deesse.
 Ecce Evangelicam prædicationem sive vo-
 cationem juxta præparationem affectum que singulo-
 rum Dei prævisione cognitum dari aut subtra-
 hi putat. Firmissime quippe cum Semi-Pela-
 gianis autor iste tenet, nullum donum Dei
 hominibus dari nisi præeunte cujusque bona
 voluntate: quod ad illa Pauli verba. unusquis-
 que proprium donum habet ex Deo, quibus vera gra-
 tuitateque Dei gratia commendatur evidenter
 exprimit: Hoc est, inquit, unusquisque iuxta
 meritum suum donum Dei habet, ut si velit ipsius nutu,
 Dei possit litatem, hoc est, à Deo possibilitatem
 consequatur. Et paulò post: Osendit in qua re
 melius est esse prosperiorem quia in eo adjuvatur quis
 quod videtur aviditate mentis appetere &c. illum
 enim Deus vivat quem videt tota virtute contendere.
 Quali verò non & ipsa bona voluntas, & vo-
 rum & aviditas mentis & totius virtutis con-
 tentio inter maxima Dei dona collocanda sint
 vel ad habenda ista nullo gratiæ adjutorio
 mens hominis adjuvetur. Quemadmodum
 adversus Pelagianos post condemnationem
 similiter delirantes invictè Divus Augustinus
 ostendit.

Ex illis, alijsque multis quæ ad illos erro-
 res hujus auctoris convincendos præferri po-
 terant, facile jam intelligitur, quid illi Com-
 mentario tantopere à recentioribus nonnullis
 prædicato tribui debeat, quo Deum velle di-
 cit omnes homines salvos fieri, si & ipsi velint.
 Sic enim loquitur: Cur non impletur eius volun-
 tas? sed in omni locutione sensus est, conditio latet.
 Vult enim Deus omnes homines salvos fieri, sed si ac-
 cedant ad eum, non enim sic vult ut nolentes salventur,
 sed vult ipsos salvari, si & ipsi velint. Nam utique
 qui legens omnibus dedit nullum exceptum à salute.
 Nam ex illo explorato errore Semi-Pelagiano
 disputat quo supra Cæpius fidem assignavit na-
 turæ, fidem quippe Massilienses & salutis seu
 sanitatis per medicum assequendæ desiderium
 in homine præcedere volunt, cujus intuitu

A Deus volenti sanitatem tribuat, nolenti ne-
 get: ut postea proprijs eorum verbis demon-
 strabimus. Quam Semi-Pelagianorum sen-
 tentiam nemo accuratus illo autore in eodem
 illo ipso loco tradidit: Nunquid medicus, in-
 quit, non ideo se proponit in publico, ut omnes se
 ostendat velle salvare si tamen ab agris requiratur?
 non est vera salus, si nolenti tribuatur, nec gaudere
 potest in percepta salute, qui invitus, si tamen potest,
 accipit med. canam: Ut non dicam, quia medicina
 effectum habere non potest, nisi ad eum ager animum
 commodaverit; quia hæc medicina non est corporalis
 sed spiritalis, quæ neque dubijs proficit neque invitus.
 Fides est enim que dat salutem: quam nisi mens tota
 susceperit voluntate, non solum nihil proderit; sed &
 oberit. Quæ omnia nihil aliud spirant, quam
 id quod omnes Massilienses de credendo &
 inquirendo medico, ut declarabimus infra, Vide infra
 uno ore tradiderunt. Quam procul igitur
 e. 30. & 33.

B sunt à vera intelligentia divinæ gratiæ, qui
 in tam perspicuis hærentem erroribus gravem
 & Catholicam auctoritatem censeri volunt; videant
 ij qui tantum subdij pro sua quam docent
 gratia possibilitatis, & voluntate salutis om-
 nium quam Deus habeat, si tamen homines velint,
 in hujus & similium auctorum verbis situm
 esse putant, ne imprudentes Semi-Pelagianam
 sententiam tenere, tradere ac defendere con-
 vincantur. Neque enim mirum cuiquam vi-
 deri debet si eorum placita ipsis placeant, qui
 de eorum præficio & antiquitate sibi tanto-
 pere gratulantur. Longe enim subtilior & la-
 tentior ista pelvis est quam quicquam pene re-
 centiorum putet: à qua neque Corypheus
 omnium Doctorum Ecclesiæ & gratiæ patro-
 nus & penetrator profundissimus nisi Deo reve-
 lante liberari potuit. Neque enim satis est de
 inani quodam gratiæ nomine & effigie sibi
 blandiri, quod simul cum voluntate si tamen
 homo voluerit operetur. Profundius est vul-
 nus, quam ut curatrix ejus medicina suum
 effectum à libertate voluntatis expectet. Sed
 de his alibi opportunus.

Nec tamen Ambrosiaster ille, primus opi-
 nionem illam Semi-Pelagianam excogitavit
 aut docuit. Prævit istis omnibus Origenes
 & ita viam stravit ut non opus esset adijcere
 quicquam novi. Nam totum illum errorem
 ita perpolivit, ut pene quotquot post ejus
 aratem eandem amplexi sunt, Doctoris illius
 auctoritate & doctrinæ verisimilitudine & elo-
 quentiæ splendore, seducti esse & quæcunque
 palliando intruendoque dixerunt, ex ejus
 monumentis hausisse videantur. Hoc tantum
 discrimen est, quod ille, quemadmodum hæc supra lib. 4.
 omnia supra Iulius ostensa sunt, longius ad
 pieraque Pelagianismi dogmata, nimia ingenij
 libertate progressus sit, in quo & ante Pela-
 gium nonnullos imitatores habuit: alij gra-
 tiæ liberatrici magis memores, se intra Se-
 mi-Pelagianæ opinionis limites tenuerunt.
 Ex quo facile videas quam verè cecinerit Di-
 vus Prosper.

S

Prof. & Histor. in Epist. ad August. Inc. 1. ad Galat.

In c. 1 ad Rom.

Lib. 2. ad Rom. e. 5. 6. 10. & lib. 1. c. 19.

In c. 2. 1. ad Tim.

Suarez lib. de grat. c. 21 n. 16.

Supra lib. 4. in fine.

LIBER SEPTIMVS

Lib. de in-
grat. c. 38.

Nam si argumenti primordia non onerasset (Pelagius)
His, quæ discipuli dempserunt callidiores (Semi-Pelagiani)
Innumeras dubio cepisset plasmate mentes.
Qui dum multa vident informia hinc in ipso,
Horrida terrificæ declinant atria mortes.

Tota causa erroris Semi-Pelagiani fuit illud propositum divinæ vocationis & prædestinationis, quo salvandi à perituris discernuntur secundum Augustinum.

CAPVT QVINTVM.

Prosper. in
Epist. ad
Aug.

Aug. lib. de
corp. &
gra. c. 7.

Ita loquitur
Masfil.
In Epist.
Prosper. ad
Aug.

VT error Massiliensium radicatus intelligatur, operæ pretium est indagare quid illud tam insolens fuerit in doctrina Divi Augustini, ut illius declinandi studio Catholici & egregii in omni virtutum studio viri, per novi erroris commentum tantas tragedias excitaverint. Aliud enim alij Massiliensibus displicuisse putant. Ex quo fit ut nostro sæculo, quotquot inter se de gratia & prædestinatione disceptant, quam quisque animo rerum illarum notionem ceperit ut veritati consentaneam, hanc Massiliensibus capitaliter inimicam esse persuadere moliantur. Nimirum ut ab illorum errore quam longissime discessisse videatur. Ut igitur breviter id quod res est dicam, nihil aliud eos in scriptis Augustini offendit, quam illud propositum voluntatis Dei; quo certus numerus salvandorum reliquis pereuntibus à perditionis massa discernitur. Ex quo proinde juxta doctrinam ipsius fit, ut quotquot ita divinæ gratiæ largitate discreti & secundum propositum illud vocati sunt, infallibilis gubernationis lege procedunt eis audiendum Evangelium & cum audire credant, & in fide, quæ per dilectionem operatur usque in finem perseverent, & si quando exiuberant, correpti emendantur: & nonnulli accepta gratia in qualibet ætate periculis huius vitæ, mortis temeritate subtrahantur. Quotquot non ita discreti atque vocati sunt, certissime pereant: Tota denique salvandorum à perituris differentia, quam vel in hoc vel in futuro sæculo cernimus vel non cernimus, in constitutione Dei prævenientem voluntates hominum, hoc est, in unicum divinæ voluntatis cardinem referuntur: ex isto enim peculiari durissimoque ut ipsis videbatur discretionis sive prædestinationis, sive electionis, sive vocationis propositio, quæ omnia in Divi Augustini doctrina eadem reputantur, innumerabilia absurda, nullaque ratione toleranda videbantur sequi. Vnde ad illud propositum cum suis consectaneis absurditatibus funditus evertendum tota series illius erroris à capite usque ad calcem aptata atque digesta est.

Hinc unicum fuisse lapidem offensionis ex omnibus Semi-Pelagianis, ex litteris Prosperi & Hilarij, atque adeo proprijs eorum scriptis ad oculum demonstrare non est difficile. Nam

in primis quod ad Prosperum spectat tota ejus ad Augustinum Epistola non aliud clamat. In ipso equippe exordio, totam causam controversiam breviter ob oculos ponens: Multi, inquit, servorum Christi qui in Massiliensi urbe consistunt in sanctitatis tue scriptis, quæ adversus Pelagianos hæreticos condidisti contrarium putant Patrum opinionem & Ecclésiastico sensu quidquid in eis de vocatione electorum secundum Dei propositum disputasti. Et ne quis ignoraret quid sibi vellent in August. scriptis illud propositum, quousque sese protenderet, quibus de causis tantopere Massiliensibus displiceret; apertissimis verbis rem totam diducendo subjungit: Hoc autem PROPOSITUM VOCATIONIS DEI, quod vel ante mundi initium, vel in ipsa conditione generis humani eligendorum & reprobatorum dicitur facta DISCRETIO ut secundum quod PLACUIT CREATORI, alij vasa honoris alij vasa contumelie sint creati, & lapsi curam reprobentur admittere, & sanctis occasionem peccati adferre. Et qui sic obsecro? An ex vi gratiæ; an ex immobilitate illius duritiæque propositi? Et quod (pergit Prosper) utraque parte superfluis labor sit, si neque ELECTVS ulla industria possit imitari, neque ELLECTVS ulla negligentia possit excedere. Dic apertius, explicatius, inculcatius, cur tanto illius propositi, definitionis, prædestinationis, electionis horrore trepidetur? Quo quo enim modo se egerint, non posse aliud erga eos quam DEVS DEFINIVIT accidere, & sub incerta spe (sicut pertingendi ad optatum terminum jam ante definitum) cursum non posse esse consistantem. Quare hoc? Cum si aliud habeat PRÆDESTINANTIS ELECTIO, cassa sit ammentis intentio. Denique capitalis hujus causam adversus Augustinianam doctrinam quasi in summa complexus: Removeri itaque omnem industriam, inquit, totique virtutes, si DEI CONSTITUTIO HUMANAS PRÆVENIANT VOLUNTATES, & sub hoc PRÆDESTINATIONIS nomine fatalem quandam induci necessitatem. Ecce uno verbo expressum quod in ista cum Augustino contentione displicet, nempe AUGUSTINIANA ILLA PRÆDESTINATIO. Quam ut longissime iugerent velut omnium absurditatum absurdissimam, facundissimamque scaturiginem negata præveniente & prædestinationis executrice gratia, fabulas illas omnes de universali Dei gratia, de merito, de voluntatum prævisione, hoc